

ת"פ 3041/12/17 - מדינת ישראל נגד א ק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 3041-12-17 מדינת ישראל נ' ק(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: א ק (עציר)

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן והנאשם הודה בעובדותיו, שאלה עיקריהן:

הנאשם תושב --. הוא נכנס לישראל באשרת תייר ובמועד הרלוונטי לכתב האישום שהה בישראל ללא אשרה והתגורר בדירה ב--. לנאשם ידע באומנויות לחימה והוא החזיק בדירתו 4 חרבות בגדלים שונים. ביום 26.11.17 הנאשם ור.ש. שהיתה בת זוגו (להלן: "המתלוננת") שתו משקאות חריפים ונתגלע ביניהם ויכוח על רקע העובדה שהנאשם שלח לבת זוגו הקודמת המתגוררת ב--. בהמשך, הנאשם התווכח עם המתלוננת על כוונתה לעזוב אותו, והם בכו יחד והנאשם בעט במתלוננת ודחף אותה. לאחר מכן הנאשם נרדם והמתלוננת העירה אותו תוך הפעלת כח. הנאשם התעורר, נטל חרב והניף אותה כלפי מעלה. המתלוננת הרימה את ידה כדי להתגונן מפניו והוא הכה אותה בחרב ביד שמאל, ליד המרפק, וגרם לה לחתך עמוק במפרק ולשבר במרפק. המתלוננת דיממה, והנאשם חבש את ידה, והם הזעיקו את כוחות ההצלה שפינו את המתלוננת למרכז רפואי.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חתך רוחבי באורך של 10 ס"מ בידה השמאלית, ושבר במרפק שמאל, והיא נזקקה לניתוח ולאישפוז למשך יומיים.

בהמשך למתואר, הנאשם חזר לדירתו ושטר שהיה במקום שאל לפרטיו. הנאשם שאל את השוטרים מה הם עושים במקום ויצא מחצר הדירה. השטר הלך אחרי הנאשם וקרא לו לעצור והנאשם לא שעה לקריאתו והמשיך ללכת. השטר צעק לו כי יאלץ להשתמש נגשו באקדח "טייזר" ובתגובה לכך הנאשם הניף את ידיו, כיווץ את אגרופיו לעבר פניו של השטר ואיים עליו "בוא בוא בלאט אני הורג אותך". השטר ירה לעבר הנאשם באקדח ה"טייזר" והנאשם שב ואיים עליו. שוטרים התקרבו לנאשם, אחזו בו והודיעו לו כי הוא עצור ובתגובה לכך הוא הכה אחד מהם באגרוף בכתפו וחבט ברגלו של אחר. בהמשך, הוא נגח בראשו של שטר נוסף שסייע במעצרו.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כאמור, הוא הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות,

לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; איומים (מספר עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ושהייה ללא היתר כדן, לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

3. במסגרת הסדר הטיעון המליצו הצדדים לבית המשפט להטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו ומאסר על תנאי.

4. ב"כ התביעה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון. טענה, כי נסיבות המקרה מיוחדות והן מצדיקות את ההקלה בדינו של הנאשם, המגולמת בעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. היא ציינה, כי בזמן האירוע הנאשם והמתלוננת היו שיכורים. עובר לאירוע המתלוננת העירה את הנאשם משנתו, תוך הפעלת כח כלפיו. פרטים מסוימים, המשליכים על נסיבות המקרה ומאירים אותן באור המקל עם הנאשם, נוגעים לצנעת פרטיותם של המתלוננת והנאשם ואין מקום לציין מפורשות. המתלוננת חזרה להיות בת זוגו של הנאשם, הביעה בפני התביעה את אהבתה אליו ואת כוונתה להינשא לו, וביקשה שהוא לא יענש. הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא הודה במיוחס לו ובסיום מאסרו הוא אמור להיות מגורש מהארץ.

ב"כ הנאשם הצטרף לדברי ב"כ התביעה והוסיף, כי לעמדת המתלוננת- המתוארת בדברי התובעת - ישנן גם השלכות ראייתיות; וכי כתב האישום תוקן באופן משמעותי.

5. תקיפת אדם בחרב וגרימת פגיעות גופניות משמעותיות, כפי שקרה כאן, מצדיקות ככלל מאסר לתקופה משמעותית מזו המומלצת על ידי הצדדים. ואולם, העיקרון המנחה בענישה הוא קיום הלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לסוג ומידת העונש. כאן, נסיבות המעשה, כמפורט בכתב האישום ובטיעוני התביעה לעונש, אינן שגרתיות. אין זה ברור שהנאשם התכוון לפגוע בחרב במתלוננת. ההתרחשויות שקדמו לפגיעה ואלה שבאו אחריה, כולל פעולתו המיידית של הנאשם לעזור למתלוננת ולקרוא לכוחות ההצלה, תומכות באפשרות שהנאשם לא התכוון לגרום לפגיעה במתלוננת. לאלה יש להוסיף את היות הנאשם והמתלוננת בגילופין בעקבות שתיה משותפת ואת "תרומת" המתלוננת להתפתחויות, וכן את עמדת המתלוננת כפי שהוצגה בפני התביעה.

לנסיבות מיוחדות אלה יש להוסיף את העובדה שהנאשם איננו אזרח ישראל ומטבע הדברים מאסרו קשה יותר מזה של תושב ישראל, ואת ההנחה שלאחר מאסרו הוא ירחק מישראל למדינתו. וכן את הודאת הנאשם, על משמעויותיה.

6. נוכח האמור, אני מקבל את הסדר הטיעון ודן את הנאשם לעונשים הבאים -

20 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות המסווגת כפשע.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל
התשי"ב-1952.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ה' אדר תשע"ח, 20 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.